

Драгослав Михаиловић

ПРОПАЛИ ИЗЛЕТ

Четвртак, 2. јул 1998.

Јуче смо стигли на Дивчибаре. Моја сестра од ујака Љиљана, Нена, ја и наши пси Јуца и Жућа.

Велика је врућина. Неколико дана у Београду је било 38-39 степени.

Вечерас смо говорљиви хвалоспевац Милета Аћимовић Ивков и ја у Косјерићу, прелепом градићу на реци Скрапежу, на двадсетак километара од планине Маљена, имали у градској библиотеци заказано књижевно вече. Нена и ја ову малу варош обожавамо и кад год неки пријатељ хоће да нас повезе, и по два-три пута сваке године, одлазимо са Дивчибара да је обиђемо. И кад хоћемо да се нашалимо, причамо како ћемо наш београдски стан продати и затим се преселити у Косјерић.

Четрдесетак људи у невеликој сали, у већини жене, с обавезним делом врло занимљивог разговора о Голом отоку. Вече води 48-годишња песникиња Милунка Бјелановић, која је и директорка библиотеке. На скупу нема никога од званичника из Социјалистичке партије, коју предводи Слободан Милошевић, или из Југословенске удружене левице, чија председница је његова супруга Мирјана Марковић, и директорка библиотеке се томе нескривено радује. Локални новинар Бранислав Вукотић, човек од око 45 година, паметног изгледа, поставља ми питање: „Шта мислиш о нашим данашњим злотворима и како

сада можемо да их препознамо?“ Питање је очигледно повезано с мојим романом *Злојвори*, који је недавно изашао.

По завршетку вечери потписујем неколико књига док нас директорка пожурје, јер нам је у ресторану хотела „Скрапеж“ заказана вечера, те да нас тамо с нестрпљењем очекују. Међутим, није прошло ни пет минута од завршетка разговора кад негде у згради зазвони телефон и позову директорку. С њом жели да се чује председник једне од оних двеју крупних организација, који је у исто време и директор месне радио-станице. И човек се преко жице издире на песникињу:

„Све знам шта си вечерас радила! Уместо књижевног, организовала си политички скуп, срам те било! Сутра ћеш ми одговарати због тога!“

Милунка се враћа у салу, где ме људи из публике и даље пресећу, бледа и нерасположена.

„Сад ћу се“, каже песникиња, „тешко одбранити. Остаћу и без ово мало платице коју сам досад имала.“

Већ се више не можемо задржавати и журимо да прекинемо разговор. Крећемо ка хотелу „Скрапеж“, који се налази поред речице истог имена, на пет минута од библиотеке.

Пред хотелом нам пада у очи да је велика зграда која је требало да нас очекује – у мраку. Врата пред нама су закључана и на Милуникино куцање нико не одговара. У 22 сата и 20 минута велики хотелски ресторан у једном лепом туристичком граду је затворен и никога више не очекује.

Нена и ја седамо у кола која треба да нас врате на Дивчибаре, Милета Аћимовић и његова симпатична Ана одлазе неким својим путем. Наша домаћица песникиња на улици остаје очајна.

„Опет су нам неки идиоти“, кажем жени у возилу, „нешто покварили.“